[Entrevista] Enric Bastardas: 'Encara fem de pares a partir del que ens han ensenyat'

El comunicador i formador Enric Bastardas reivindica en una entrevista a Cugat.cat el paper dels pares en la criança dels infants i la 'consciència' dels homes a l'hora d'afrontar la paternitat. A la secció d'EdBuilding del 'Sant Cugat a fons', 'Viure educant', Bastardas adverteix de la 'comoditat' que ofereix als homes emparar-se en el model de paternitat tradicional, que fa recaure en les dones el pes de la criança i assegura que cal reinvidicar que 'els pares no hem fet de pares'. Cugat.cat recupera l'entrevista coincidint amb el Dia del Pare.

Què vol dir paternitat conscient?
Es tracta de posar els cinc sentits en fer de pare. Cal reivindicar que els pares no hem fet de pares, que hem tingut fills, això és fàcil, però estem parlant d'una altra cosa.

Perquè ser pare és relativament 'fàcil'. Però una vegada els tens, què en fas?
La paternitat conscient és no trobar-te els nens. Fer-los és molt fàcil, te'ls trobes i dius: 'Això ja em sortirà per naturalesa'. Però llavors te n'adones que no ho és tant, que no ho portes incorporat dins. Només calen ganes d'aprendre'n.

Fer de pare és molt difícil?
Jo crec que és anar aprenent. Si hi posem la consciència en fer de pare, cada situació ens portarà a un aprenentatge. Es tracta de fer de pare com sempre però amb sentit comú i tenint en compte les emocions, una cosa que potser abans no es feia, sobretot pels pares. Les mares sembla que ho porten incorporat, no crec ni que existeixi la maternitat conscient. Ja es pressuposa que la mare té un lligam indissoluble amb el seu fill i sembla que el pare sigui el company de logística. Ves a buscar això, fes això altre, ves a comprar allò que jo tinc el nen aquí...

Des del primer moment vaig reivindicar que jo no ho volia, que volia tenir un vincle així amb els meus fills. No volia esperar als 4 anys per anar a jugar a futbol amb ells, que si algun dia es troben malament cridin indistintament pare o mare. Això em sembla que ho hem fet bastant bé.

Aquests rols tenen molt a veure amb l'entorn i la societat.
Casa meva era com 'Cuéntame', un pare que treballava, una mare que es quedava a casa; la típica família dels anys 70. Jo podria haver perpetuat aquest model, però vaig decidir donar-li la volta, que els meus fills no ens assignessin uns rols.

Com s'ha de fer la presa de consciència?
El primer és la voluntat de canvi. Dins el model heteropatriarcal, als homes ens és molt còmode no fer. Ja ens està bé la creença aquesta que diu que les dones són multitasca i els homes no. És una fal·làcia, tots tenim la capacitat de fer multitasca o de fer monotasca. El nostre model de pares no és el que s'espera de nosaltres ara mateix. I com que no en tenim, l'hem de fer de nou. La primera generació de paternitat conscient és la que ho té més difícil, hem de crear el model. No et pots emmirallar enlloc i tampoc hi ha el suport social

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/noticies/societat/142662.html

Copyright 2024 Cugat.cat

Si tu vas a una colla d'amics i dius que, enlloc de mirar el futbol a casa, has estat netejant, potser et miraran estranyats. I pot ser que el model de paternitat conscient que creem tingui errors, però hem d'anar fent passos perquè arribi un dia que no se'n parli, sinó només de maternitat i paternitat.

Què pot fer un pare durant els tres o quatre primers mesos de vida d'un nadó? El vincle amb la mare és inevitable.
Sí i no. De la mateixa manera que als homes ens van bé certes creences socials i culturals perquè així ens estalvia certa feina, també hem de reclamar el nostre lloc. Històricament, les mares han tingut aquest vincle en exclusiva. A casa vam tenir la sort o la desgràcia que els dos no en tenien prou amb la lactància materna i vam haver de fer biberó també.

El vincle que vam tenir a casa pel fet que jo els alimentava fa que els nens ens vegin per igual. Fixa't que fàcil que és que la mare li doni el pit i que no s'hagi d'aixecar a la nit. Mentre seguim pensant que en el vincle és amb la mare per naturalesa, els pares ens seguirem estalviant tres, quatre o cinc anys.

Quines són les principals inseguretats dels pares? S'atreveixen a reconèixer que no saben què fer?
No, i aquest és el problema. Per això n'hi dic paternitat conscient. Procuro que tots posem consciència de quins problemes tenim i posem solucions. No tenim l'espai, no tenim l'acompanyament social i cultural, les colles d'amics no parlen d'aquests temes.

Vaig obrir un grup de paternitat conscient a Solsona que va funcionar molt bé, vam acabar sent 10 pares. Però si tu montes un grup de maternitat has de tancar inscripcions perquè en tens 50 al moment. Sí que he detectat que la gent encara fa de pare a partir del que ens han ensenyat. I llavors fem el que podem.

En els propers anys hi haurà canvis?
Vull creure que passarà. Però ens els anys que porto treballant el tema he notat molt poc canvi. Veig que hi ha hagut poc canvi i, a no ser que hi posem molta consciència... Estem heretant models no dels nostres pares, sinó de moltes generacions enrere. És molt agosarat pensar que en cinc anys canviarem el model. Ara, si no ens hi posem es perpetuarà per sempre.

És obligatori optar per aquest model?
Si algú pensava que estava jutjant models de paternitat, està equivocat. Cadascú a casa seva fa el que pot. De fet, si qualsevol cosa que facis pel teu fill la fas des de l'amor, benvinguda sigui!

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/noticies/societat/142662.html

Copyright 2024 Cugat.cat